

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 33545

ЮВІЛЕЙ КОМАНДИРА "КАРПАТСЬКОЇ СІЧІ"

23 листопада 2015 р. виповнилося 50 років Олегові Куцину. Урочистий вечір розпочав трембітар Данило Перців. Під звуки трембіти ювіляр разом з батьками та своїми дітьми зайшов до зали.

"23 листопада 1962 р. народився Оттон 1-й Великий, 1-й імператор Священної Римської імперії, – сказав ведучий Роман Коваль. – Через тисячу і три роки, 23 листопада 1965 року, народився Олег Куцин. Він просто перший. Перший у Тячеві – ще в часи СРСР – кинув публічно червоний прапор на підлогу, перший повісив синьо-жовтий прапор над Тячівською районною радою, перший із тячівців поїхав на голодування на Майдані в жовтні 1990 року, перший у 1990 р. вивісив синьо-жовтий прапор над Говерлою, став першим організатором і головою першої націоналістичної організації на Закарпатті в 1990-х, перший із закарпатців узявся відроджувати славу Холодного Яру, перший почав розкопки замучених мадярами січовиків Карпатської України, перший повстав проти планів угорців поставити свого орла на кордоні з Галичиною, перший відродив бойову форму "Карпатська Січ". Не здивуюсь, якщо його "Карпатська Січ" першою ввійде в окупований москалями Донецьк".

Олега Куцина привітали директор Інституту українознавства

к. і. н. Богдан Галайко, лідер ВО "Свобода" Олег Тягнибок, народні депутати України різних скликань Юрко Сиротюк, Юрій Левченко, Андрій Ілленко, голова ОУН Богдан Червак, голова Івано-Франківської обласної ради Василь Скрипничук, генерал-майор Андрій Курішко, кобзарі Тарас Компаніченко і Тарас Силенко, бард Василь Лютий, цимбаліст Василь Паланюк, юна бандуристка Ганна Старікова, адвокат Сидір Кизін, депутат Черкаської обласної ради Юрко Ботнар, лідер гурту "От вінта" Юрій Журавель, скульптор Михайло Горловий, благодійники Івана Омелянюк та Анатолій Балюк, заступник голови ДСУ (у 1990-х) Володимир Захарук, доктор історичних наук Арсен Зінченко, голова Держкіно Пилип Ілленко, автор багатьох публікацій про героїв АТО Лариса Громадська і, звичайно ж, вояки та волонтери "Карпатської Січі", зокрема, заступники командира "Карпатської Січі" "Кеп", "Калина", стрілець Мирослав Мисла "Мисливець", лікар Леонід "Док", волонтер Василя Наконечна...

Лідер гурту "Тінь сонця" Сергій Василюк виконав гімн ОУН "Зродились ми великої години", а Василь Лютий і Тарас Силенко заспівали пісню про захисників Донецького аеропорту та "В Закарпатті радість стала". А ще Тарас Силенко загравав для заступни-

ка командира "Карпатської Січі" Марії "Калини" лемківську пісню "Під облачком явір похилений". Вона в цей день також відзначала День народження.

Присутні тепло привітали керівника оборони Донецького аеропорту з вересня 2014 р. бойового генерала Олега Мікаца. Генерал-майор високо оцінив бойову здатність "Карпатської Січі" на передовій російсько-української війни. Відбувся показ документального фільму про "Карпатську Січ" (автор – Ірина Гармасій).

Багато було подарунків у цей вечір, серед них і шедевальна робота в камені Михайло Горлового "Оракул".

Окрасою вечора став виступ кобзаря Тараса Компаніченка.

З роси і води, дорогий друже Олеже! Довгих літ у відвойованій Україні!

Прес-служба Історичного клубу "Холодний Яр"

На світліні Юрка Слосара

Олег Куцин і Роман Коваль демонструють картину від Закарпатської ВО "Свобода" – "Командант Кремля Олег Куцин і парад "Карпатської Січі" на Красній площі в Москві. 9 травня 2016 р."

У КИЄВІ ПРЕЗЕНТОВАНО 1-Й ТОМ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ "ПОДЕБРАДСЬКИЙ ПОЛК" АРМІЇ УНР" ТА ОГОЛОШЕНО ЛАУРЕАТА ЛІТЕРАТУРНОЇ ПРЕМІЇ ІМ. ЮРІЯ ГОРЛІСА-ГОРСЬКОГО

Участь у вечорі, який відбувся 12 листопада 2015 р. в Інституті українознавства, взяли автори енциклопедії Роман Коваль і Віктор Моренець, поети Іван Драч і Василь Ковтун, директор Інституту українознавства Богдан Галайко, його заступник доктор історичних наук Арсен Зінченко, лірник Михайло Хай, кобзар Тарас Силенко, науковий редактор видання Юрій Юзич, українські правозахисниці Настя Ярова і Маргарита Тимошенко, доктор технічних наук Юрій Іваськів, син Луки Іваськіва, стрільця УГА, одного з героїв героя представленої книжки.

Тарас Силенко зачитав рецензію з-за ґрат вояка АТО Андрія Медведька на книжку Р. Ковалю "Сто історій Визвольної війни", заснованої на спогадах студентів подебрадської академії. "100 історій, 100 живих людей, які немов сидять поряд з тобою, – зазначив вояк, – і, не поспішаючи, розповідають тобі цікаві моменти свого життя. Ця бесіда з предками захоплює: от в одній з історій ти пізнаєш рідне місто, вулиці, якими ходив, таких рідних городян, а в іншій впізнаєш своїх побратимів, які готові в 13 шабель атакувати ворожий батальйон, а ось і ті самі вороги – жорстокі та безчесні, яких ти так хочеш скоріше побачити через приціл своєї снайперської гвинтівки".

На презентації виступили Настя Ярова і Маргарита Тимошенко, нагороджені борців за волю України Андрія Медведька і Дениса Поліщука, які нині перебувають у неволі. Присутні оплесками висловили їм моральну

підтримку. Стоячи привітали присутні й вояків АТО – Сергія Зубченка, Юрія Мороза та вояка "Айдару" "Триця".

Учасницею чи не всіх презентацій Історичного клубу "Холодний Яр" була поетеса Ольга Страшенко, лауреат премії ім. Василя Симоненка. 27 жовтня її життя несподівано обірвалося. Історичний клуб "Холодний Яр" постановив цьогорічну Літературну премію ім. Юрія Горліса-Горського присудити саме їй. У дипломі зазначено, що Ольгу Страшенко нагороджено "за популяризацію української визвольної поезії, за створення циклу поезії Визвольної боротьби ХХ ст., зокрема таких творів: "Міхновський", "Бандура Михайла Теліги", "Чернігівський отаман Іван Галака", "Дівчина-отаман (Маруся Соколовська)", "Сірожупанник з Кубані Василь Прохода", "Іполит Хмара", "Микола Кібець-Бондаренко", "Повстання у Лук'янівській в'язниці 9 лютого 1923 р.", а також віршів про отаманів Зеленого, Орлика, Лька Струка, Чорного Ворона (Миколу Скляра), Юрка Тютюнника, Василя Чучупака, Михайла Гаврилка, Івана Ремболовича, медвинських повстанців, полуботківців та інших, за вагомий особистий внесок у відродження історичної пам'яті та духовності українського народу". Диплом вручили її синові – перекладачеві, доктору філологічних наук Сергію Лучкану. Слід зазначити, що зала Інституту українознавства була вщерть заповнена. Атмосфера була тепла і національно конструктивна.

"СТРІЛЯЙТЕ В РОСІЯН, ПОКИ НЕ ЗАКІНЧАТЬСЯ НАБОЇ"

Так в ефірі Шустер Live сказав перший президент України. Леонід Кравчук. "Мені не потрібні росіяни у статусі братів... Мені вже 82 роки. Бачився із Брежнєвим, Черненко, Горбачовим, Єльциним... Вони всі однакові. Вони всі проти української незалежності. А російський народ завжди підтримує своїх лідерів, якщо вони виступатимуть проти України. Сьогодні 86% підтримують Путіна. Балачки про братів і сестер треба відкинути. Мені не потрібні брати, які приходять у мою хату мене бити. Якщо прийдуть до моєї оселі, стріляйте доки, поки будуть набої. І кожен так повинен стояти", – заявив Леонід Кравчук.

НАШІ ПЕРЕМАГАЮТЬ

У жовтні в американському місті Карсон українець Віктор Постол виборов найпрестижніший титул чемпіона світу в першій напівсередній ваговій категорії WBC у бою проти аргентинця Лукаса Матіссе. Таким чином, він став третім діючим українським чемпіоном світу з боксу поруч з Володимиром Кличком і Василем Ломаченком.

Боксера, що проживає в с. Велика Димерка Броварського району Київської області, експерти та вболівальники за його простоту, доброту і відкритість нарекли народним чемпіоном. Його перемога стала неочікуваною для багатьох експертів. В інтерв'ю Ukrainian Chicago Magazine

Володимир Постол розповів: "У залі було більшість аргентинців, вони осивистували мене. Але я чув і українців. Завдяки Степанові Черновецькому (власник компанії Elite Boxing Promotion. – Ред.) вболівати за мене змогла приїхати моя група підтримки. Крім того, бачив багато інших українців. І це було приємно. Підтримка надзвичайно потрібна. Також дуже приємно, що прийшов подивитися та підтримати Василь Ломаченко. Після бою він потиснув руку і привітав з перемогою. А коли я приїхав у Бориспіль, побачив стільки людей, друзів, хліб та сіль, таку зустріч, – тоді відчув, що я справді народний чемпіон".

ПІДТРИМАЙМО СВОЇХ!

Друзі, не забудьте передплатити газету "Незборима нація". Її редактор – дослідник Визвольної боротьби українців – Армії УНР, ОУН, УПА, "Карпатської Січі", дивізії "Галичина"...

Він один серед небагатьох, хто висвітлює саме український погляд на українську історію.

Я жодної іншої газети не передплатюю, бо новини читаю в Інтернеті, а "НН" передплатюю щорічно, не менше 10 примірників – друзям і родичам. Індекс 33545, ціна символічна – 24 грн.

Марина ХАПЕРСЬКА
Харківщина

Це фото зроблене в дуже важливий для країни момент. Тоді, коли стояло питання про долю добровольчих батальйонів, в тому числі й "Карпатської Січі", яка героїчно захищала і захищає Піски, народивши своїх кіборгів. Командир зібрав

своє воїнство на раду. Розмова була щирою, вислухали всіх, хто хотів висловитися. Рада ухвалила увійти до складу 93-ї бригади як спецпідрозділ.

Звичайно, я знав, що білці чують і поважають Олега, але тут побачив просто ідеальну картину:

отаман радиться зі своїми козаками і вони спільно вирішують своє майбутнє. Перемогти тебе, сил, енергії, зваженості і Божого покрову, командире!

Павло БРИГИНЕЦЬ

ПРЕЗЕНТАЦІЇ КНИЖОК ПРО ВИЗВОЛЬНУ БОРОТЬБУ

Після представлення наших досліджень у Мюнхені ми з Віктором Моренцем виїхали в рідні нам Подєбради.

У Подєбрадах я не був від 2007 року, але думкою подорожував вулицями цього міста сотні разів. Тоді поїздку організував Олег Зайнуллін. Ми зустрілися з Радомиром Сімянцевим, сином козака Богданівського полку Валентина Сімянцева, про звичайний шлях якого я писав у своїх книжках "Багряні жнива Української революції" та "За волю і честь".

Зустріч із паном Радомиром я описав у нарисі "До українських могил у Чехії", опублікував його у "Незборимій нації" та у книжці "Сто історій Визвольної війни". Оприлюднив і світліни нашої зустрічі. Вони й стали ключем до сердець подєбрадців. Виявилося, що пан Радомір 2011 року помер. Господина пансіону, де ми зупинилися, пані Гелена сказала, що товаришувала з його дружиною Ольгою. Ольга теж померла, а двоє їхніх синів – Іван та Радомір – загинули. Відтак Радомір Валентинович, не маючи рідні, оформив спадок на людей, з якими товаришував.

Покрова в Подєбрадах була дощовою. Незважаючи на це, ми пішли на міське кладовище та запалили свічки на українських могилах. За 8 років, що я тут не був, їх стало ще менше. Включилися ми й родинному похованню Сімянцевих із тризубом на обеліску. Тут спочивають Валентина дружина Ярміла, його невістка Ольга, онуки Іван та Радомір, а від 24 березня 2011 р. і син Радомір.

Тим часом наша господиня пані Гелена домовилася про дуже важливу зустріч...

Зузанна та Іржі поставилися до нас приязно. І дали нам коробку з архівом Валентина Сімянцева. Наші почуття не передати: десятки фотографій, документів, усі його нагороди, включно із Залізним хрестом за Перший зимовий похід і Хрестом Симона Петлюри з відповідними грамотами, спогади його брата Олекси Сімянціва (поручник Армії УНР) про скитальство таборами для переміщених осіб у 1945 – 1946 рр. на території Німеччини!

Зузанна та Іржі розуміли, що ці реліквії мають бути повернені в Україну...

Велика їм за це подяка та уклін!.. А перед тим ми зустрілися зі старостою Подєбрад (по-нашому міським головою) доктором філософії Ладиславом Лантром, автором книжки про Подєбради. Подякували йому від імені українського народу за добре ставлення чехів у 1920-х до наших емігрантів – студентів і викладачів Української господарської академії в Подєбрадах, згадали щирим словом президента ЧСР Томаша Масарика. На знак вдячності подарували старості книжки про українських воєнків, які опинилися в Подєбрадах, – "Сто історій Визвольної війни" та "Подєбрадський полк" Армії УНР". Перша книжка відкривалася епіграфом Валентина Сімянціва та його світліною. Я звернув увагу, що це батько пана Радоміра. Ладислав Лантр одразу покликав секретарку.

– Дивіться, це батько Радоміра Сімянцева!

Обоє зраділи, бо вони знали й шанували пана Радоміра – після Оксамитової революції він був заступником старости Подєбрад і залишив по собі гарну пам'ять. Пан Ладислав пообіцяв сприяти у проведенні майбутньої

презентації у стінах УГА, де нині навчаються студенти Карлового університету. Запропонував також провести презентації в подєбрадських школах, де викладають російську мову.

Уранці 15 жовтня ми зустрілися з ректором Подєбрадської філії Карлового університету пані Даниєлою Влковою. Вона пройшлася з нами коридорами та аудиторіями, де колись навчалися герої наших книжок. Домовилися з нею про презентацію дослідження "Подєбрадський полк" Армії УНР" у стінах колишньої Української господарської академії та про відкриття постійно діючої фотовиставки про студентів УГА. З розмови з українським студентом із Сум ми із жалем з'ясували, що він навіть не чув про господарську академію, нічого не знає про своїх попередників.

Звичайно примірник книжки про студентів УГА ми також подарували пані ректорці.

Передали примірник і Полабському музею, а Віктор Моренець устиг коротко ще й попрацювати в його архіві. І знайшов там унікальні документи, фотографії й невідому п'єсу Олекси Карманюка про Світлану Харченко, героїню Визвольних змагань. Повна її назва: "Світлана Харченко. Драма на 3 дії з Української визвольної боротьби 1918 – 1919 рр.". Видрукувана вона типографським способом у таборі Шипайово на початку 1920-х рр. Олекса Карманюк – це один із псевдонімів Антонія Корнінського, сотника Армії УНР. На 1-й сторінці – його дарчий підпис: "Коханому приятелю та компаньйону на еміграції Володимирові Шевченкові дарую на спомин цю маленьку працю мою. Автор. 24.07.23., Каліш".

Далі шлях лежав на Прагу. В українському посольстві нас гостинно зустрів посол Борис Зайчук: нагодував, обдарував, замовив і оплатив номер у готелі "Дипломат". Під час ділової розмови виявив бажання взяти під патронат відкриття фотовиставки в Подєбрадах. Я йому нагадав, що 1997 р. в Подєбрадах відбулася академія з нагоди 85-ліття УГА, а незабаром, 12 травня 2017 р., подєбрадській академії виповниться 95 років, тож варто організувати конференцію з цього приводу. У розмові взяла участь консул Павло Ковтун та 2-й секретар посольства Юлія Ключко.

Увечері в Домі національних меншостей у Празі ми представили книжку "Подєбрадський полк" Армії УНР". А потім наші друзі Олег Зайнуллін та Михайло Топоров повели нас на чеське пиво...

16 жовтня через Австрію вирушили до угорського міста Комаром, де на нас чекав Юрко Кравченко. Він розмістив нас у відпочинковому комплексі з термальними водами "Аква". Вперше в житті я відчуваю, що це таке. Кожне купання – це сеанс омолодження! З'являються призабуті легкість і бадьорість. Дякую, друже Юрію!

Наступного ранку Юрко Кравченко влаштував нам екскурсію автомобілем у Словаччину, в місто Комарно. Фактично це одне й те ж місто, розділене Дунаєм та непомітним кордоном на мосту.

Українці Угорщини святкували Покрову 17 жовтня в Будапешті. Тут я зустрівся зі своїми давніми друзями – подругою дитинства Наталкою

Запотоchnою (тепер Шайтош) та її чоловіком Петером (обоє постійно жертвують кошти на українську армію), Ігорем Шипайлом, Ярославом Хортяні, Олегом Туриком та його дружиною. Олег, як завжди, пожертвував на діяльність Історичного клубу "Холодний Яр". Щиро дякую!

Був присутній Надзвичайний повірений України в Угорщині Михайло Юнгер, бібліотека якого поповнилася кількома книжками Історичного клубу "Холодний Яр".

У рамках свята ми й провели презентації книжок про славне українське козацтво. Був і виступ козаків Школи бойового гопака. Її представляли українські студенти з Варшави. Чудово виступив й хор дитячої недільної школи під керівництвом Вікторії Бернат.

Як член журі я взяв участь у дитячому конкурсі декламації українських віршів. Діти декламували поезії Тараса Шевченка ("Тамалія", "Думка", "Іван Підкова", "Тарасова ніч", "За байраком байрак"), Степана Руданського ("Козак і король"), Марії Пригари ("Прадід"), Миколи Обезюка ("А ми козачки, козаки – слобожанські воєнки"), Яніни Мельник ("Козацтво – слава України"), Анатолія Матвійчука ("Слава Україні"), Ольги та Андрія Будугаїв ("Козацька епоха"), народну пісню "Смутний вечір", а найчастіше лунали бадьорі, навіть агресивні, козацькі вірші Яніни Яковенко ("Козацька мирилка") та "Вірш про козаків".

Разом з Юдіт Софілканич і Лідією Грецькою визначили переможців. У віковій групі 3 – 5 років ними стали Вівієн Рішко, Софія Теліженко, Вікторія Маргітчи. У віковій групі 6 – 10 років перемогли Патріція Сіпеа, Вікторія Сапіна, Софія Шипайло і Владислав Довженко, а в категорії 11 – 17 років – Василь Маргітчи, Ілля Овчар й етнічний угорець Данієл Борковці. Окрім дипломів і цукерок, переможці дістали від Державного самоврядування українців Угорщини ще й книжку "Тамніца отамана Зеленого". А оскільки мені найбільше сподобався 4-літній Сергійко Спірін, який серйозно, повагом і виразно прочитав два вірші, та ще й розумів, про що читав, то я і йому подарував книжку про розвідників отамана Зеленого – як приз авторської симпатії. Будуть із нього люди!

Слід сказати, що цю подію висвітлювало державне угорське телебачення. Три камери працювали до самого кінця події. І після неї – брали інтерв'ю в його учасників. До такого в Україні ми не звикли. Загалом ставлення угорської держави до української меншини надзвичайно добре. Потреби українців задовольняються з державного бюджету.

Загалом поїздка залишила незабутнє враження.

Щиро дякую всім, хто опікувався нами, – насамперед сестрам і отцям парафії УГКЦ в Мюнхені, голові Державного самоврядування українців Угорщини Юркові Кравченку, послові України в Чехії Борисові Зайчуку, Олегові Турику, Наталці й Петерові Шайтошам з Будапешта, Наталці Зубенко і Катерині Проскурі з Мюнхена!

Роман КОВАЛЬ

На світліні – Віктор Моренець, Ладислав Лантр і Роман Коваль. Подєбради, 15 жовтня 2015 р.

ЧОРТІВСЬКА ЛОГІКА МОСКОВСЬКИХ ПОПІВ

Сиджу біля своєї палати в лікарняному коридорі у старенькому глибокому кріслі; читаю соціальну доктрину церкви від ватиканської вченої ради папи Івана Павла-Войти; кажу, що він українець, лемко. Підходить до мене батюшка з лікарняної каплички: молодий, худенький, охайний, гарний з лиця; під рукою тека книжок. Батюшка українець, народився у Хмельницькій області. Пропонує мені щось вибрати. Кажу, що нічого не читаю московською мовою. Кажу, що є і українською – дістає з кишені молитовника. Я відмовляюсь, кажу, що вже маю від патріарха Філарета, а з церкви московсько-кремлівського патріархату нічого брати не бажаю. Батюшка поблажливо усміхнувся, запитав мене: чому так? Сказав, що мої "заблудження" від незнання історії.

Аби наставити мене на правильну путь, почав розповідати історію церкви та всяку брідоту про Філарета. Казав батюшка, що вони за мир, і вигнали зі своєї єпархії попа, що благословляв московські війська, а Філарет закликає вбивати братів-слов'ян. Казав, що Україна ніколи не мала своєї автокефальної церкви, що Богдан Хмельницький ухвалив підпорядкування не тільки України, а й української церкви патріархові московському, а Флорентійська унія нічого не значила, бо укладена між папою римським

і візантійським імператорами, а не візантійським патріархом. Закінчив своє повчання тим, що до Вавилона на землі існував один народ і була одна мова, але за гріхи Бог розділив людність на різні народи, і що Бог хоче, аби всі люди на землі об'єдналися в один народ і в одне церковне утворення. Місію поєднання Бог поклав на жидів, але ті не впоралися з його наказом. Як і Рим. Візантійська імперія також не поєднала народи; і аж тепер московська церква як єдина правильна у світі, поєднає всі народи у один, як того хоче Бог.

Піп пішов, а я залишився з відвислою щелепою, бо такого ще не чув. Чув я їхнє "Слав'яне всех стран, соединитесь", чув і "Православние всех стран, соединитесь", чув і "Пролетарии всех стран, соединитесь", а цього, що Бог ім сказав, аби вони поєднали всіх людей в один етнос і загнали в одне церковне утворення – та ще й московське! – почув уперше.

Отже, що московська церква, патріарх якої благословив московські війська йти в Україну, бореться за мир, а патріарх Філарет, який допомагає обороняти нашу державу, закликає до війни проти "братів слов'ян"?!
Петро БИЛИНА, воєк АТО
Луганщина

ВІЛЬНА УКРАЇНЬСЬКА ГЕНЕРАЦІЯ

19 листопада в Києві у бібліотеці ім. Реріха Роман Коваль і Тарас Силенко провели урок патріотизму для учнів 6 і 7 класів Технічного ліцею КПІ. Організувала зустріч директор бібліотеки Іванка Щербина. Ось що вона сказала у вступному слові: "Друга річниця початку Революції Гідності. З чим до неї прийшли, чи справдилися очікування, чи збулися надії? Питань багато, відповіді – неоднозначні. Та головне досягнення маємо – наші діти!"

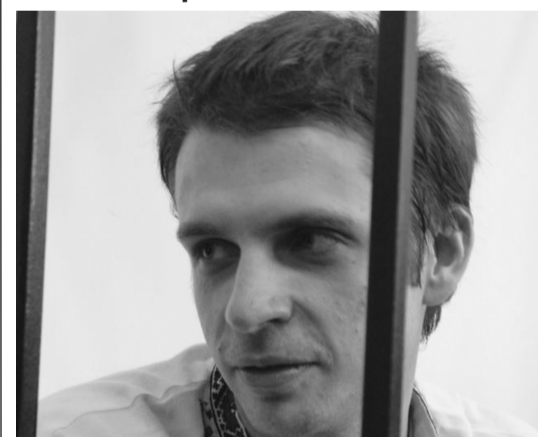
Наші маленькі патріоти, серця яких повні любові до України".

Так і є! Діти порадували нас, зокрема і своїми патріотичними кричалками. Ось одна з них: "Слава українській нації! Смерть Російській Федерації!" Кричали весело, дзвінко, з усміхом.

Та й слухали вони уважно, не боялися ставити питання. Серце радіє, коли бачиш, яке гарне покоління йде нам на зміну!

Роман КОВАЛЬ

РЕЦЕНЗІЯ ВОЯКА З-ЗА ҐРАТ

Маю честь лишити відгук на працю Романа Ковалю "100 історій Визвольної війни".

Найперше хотілося би сказати, що якби з подібної літературою були ознайомлені більшість українців років 20 тому, то не було б ні війни на Донбасі, ні Януковича, ні, можливо, Путіна разом з Москвою.

Книга правдиво описує події війни 1920 – 1930-х рр. в Україні. 100 історій, 100 живих людей, які немов сидять поряд з тобою і, не поспішаючи, розповідають тобі цікаві моменти свого життя. Ця бесіда з предками надзвичайно захоплює: от в одній з історій ти

пізнаєш рідне місто, вулиці, якими ходив, таких рідних городян, а в іншій впізнаєш своїх побратимів, які готові в 13 шабель атакувати ворожий батальйон, а ось і ті самі вороги – жорстокі й безчестні, яких ти так хочеш скоріше побачити через приціл своєї снайперської гвинтівки.

Найбільше сприймаються історії, де йдеться про безхребетних начальників. На жаль, через зовнішню загрозу козаки не встигли поскидати в Дніпро ідейних пращурів всіляких яценюків. Кепська влада – головний ворог українського народу всіх часів, включаючи сьогоднішній, в рази більший за Росію.

Жива, правдива і цікава книга, необхідна для прочитання кожному.

Якби я не сидів у тюрмі, то написав би петицію, щоб включити "100 історій Визвольної боротьби" до шкільної програми.

Андрій МЕДВЕДЬКО,
Лук'янівське СІЗО

ПОПОВНИЛИ ЛАВИ НЕБЕСНОЇ ГВАРДІЇ

10 жовтня 2015 р. під Маріуполем загинув 24-річний боєць батальйону "Донбас" Володимир Куйбіда із с. Демківки Тростянецького району Вінницької області.

Він був на Майдані в Києві від перших днів. Від самого початку пішов на війну. Вийшов з Іловайського котла. Перебував у полоні в "Мотороли". Повернувся з полону завдяки обміну.

Втрачаємо сміливих, непереможних, відданих!

8 листопада 2015 р. біля с. Славне Мар'їнського району Донецької області дістав тяжкі поранення старший солдат Сергій Тарасюк із Кузнецовська на Рівненщині.

12 листопада він помер у Харківському військовому шпиталі. Було йому 27 років...

11 листопада 2015 р. загинув Віталій Петрович Глюз із Борислава Львівської області. Народився він 1988 року народження, призваний до війська під час 6-ї хвили мобілізації. У Бориславі 12, 13 і 14 листопада оголошено Днями жалоби.

31 жовтня 2015 р. близько 10.00 неподалік Авдіївки Донецької обл. загинув старший викладач факультету культури і мистецтв Львівського національного університету імені І. Франка Володимир Труш. Він підірвався на міні разом із Віталієм Кравченком (псевдо "Гектор"), заступником командира 2-го механізованого батальйону 53-ї окремої бригади.

Володимир загинув одразу. Капітан Віталій Кравченко помер дорогою до лікарні.

У серпні 2014 р. він добро-

вільно зголосився на мобілізацію. Після року служби погодився залишитися в АТО ще на півроку...

ІРИНА САВИЦЬКА-"БИСТРА"

У Мюнхені на 91-му році життя померла Ірина Савицька-Козак ("Бистра") – член Пласту, ОУН, заступник голови Українського Червоного Хреста, зв'язкова командира УПА Романа Шухевича.

Ірина народилася в сім'ї лікаря. Закінчивши гімназію, стала студенткою медичного факультету Львівського університету. У 18-річному віці познайомилася з Романом Шухевичем. Про це вона згадує у своїх спогадах: "Роман Шухевич був не тільки головний командир УПА – від 1944-го він також був головою секретаріату УГВР і секретарем у військових справах. Мав усі найвищі пости, але ви ніколи не побачили в Романа Шухевича зарозумілості, не побачили, щоб показував, що він – провідник. Був надзвичайно скромний, мав велике розуміння до людей, ніколи

не давав наказів, яких сам би не міг виконати. До підлеглих ставився людяно, мав для всіх час".

Восени 1946 року "Бистра" вирушає на Захід як кур'єр Романа Шухевича. "Коли він доручав мені йти на Захід, – згадувала жінка, – витягнув мапу, знайшов на ній Львів і Мюнхен і сказав: "Як ви там дійдете, не знаю, але не маєте права йти організаційними зв'язками, бо там включилося КГБ, ми не знаємо поки що де. Почавши від Закарпаття, ви здані виключно на власні сили".

Наказ провідника "Бистра" виконала. Відтоді й жила у Мюнхені. 1949 року Ірина побралася з Володимиром Козаком – видатним старшиною дивізії "Галичина". У подружжя народилася донька Роксолана.

Володимир Козак помер 19 вересня 1993 року. Дружина пережила його на 22 роки.

24 листопада її поховали на цвинтарі Вальдфрігоф біля чоловіка. Вічна пам'ять!

Наталія МІНЯЙЛО

ГЕРОЇЧНІ БРАТИ ЛАЩЕНКИ

Близнюки Максим і Артем Лащенко, десантники 25-ї Дніпропетровської повітряно-десантної бригади, народилися й загинули в один день.

З'явилися вони на світ 17 грудня 1987 р. в Дніпропетровську. На фронт пішли без роздумів – одразу як прийшла повістка. Загинули ори-

єнтовно 5 серпня 2014 р. біля міст Шахтарська і Тореза Донецької області під час виходу з оточення.

Залишили у смугку матір, Максимову дружину та 5-річну доньку.

14 серпня нагороджені орденном "За мужність" III ст. (посмертно).

Вічна слава!

НАРОДНИЙ ГЕРОЙ СЕРГІЙ АМБРОС

Молодший лейтенант Сергій Амброс загинув від осколків мінометної міни у бою в Широкому під Маріуполем 18 лютого 2015 року.

10 липня його посмертно нагороджено орденом "За мужність" III ст.

19 вересня на честь Амброса проведено перший в Україні турнір командних кулачних боїв "Сильна Нація" під час фестивалю "Повстанець".

13 жовтня на фасаді школи, в якій він навчався, встановлено меморіальну дошку.

Ім'я Амброса викарбувано на пам'ятному знаку в Соборному сквері в Черкасах.

І ось тепер Сергія Амброса, бійця полку "Азов", посмертно нагородили відзнакою "Народний Герой України".

Нагородження відбулося в Чонгарі, на межі з окупованим Кримом – нині азовці тут чергують на блокпостах. Сюди прибули й запрошені побратими з Черкащини й Миколаївщини – ті, хто служив із Амбросом в одній роті.

Нагороду вручили дівчині Сергія і його рідному братові.

Нагорода "Народний Герой України" виготовляється у двох модифікаціях: з червоно-чорною

стрічкою на колодці – для воїнів, що зі зброєю в руках захищали українську землю та із синьо-жовтою стрічкою на колодці – для волонтерів і медиків.

Орден "Народний Герой України" – недержавна нагорода, запроваджена в 2015 році. Має форму тризуба з накладеним по центру піднятним мечем – підвіски орденської планки з червоно-чорною стрічкою.

Орден виготовлено зі срібла 925 проби, кожна нагорода має індивідуальний номер та елементи захисту. Всього було виготовлено 100 орденів.

Срібло для виготовлення Орденів збирали представники з 16 країн світу. Зокрема, український боксер В'ячеслав Узелков передав на виготовлення ордену срібну медаль, яку здобув на чемпіонаті Європи з боксу 2002 року.

Героям слава!

Ярослав ЗВЕНИГОРА

МИКОЛА ГУЛИН

На Березнянщині під чужим прізвищем працював лісним робітником, сподіваючись, що в лісі угорська поліція його не знайде. Довідавшись, що ним зацікавились, він у вересні 1939-го пішки добрався в рідний Рахів, окупований угорцями, організував групу із семи січовиків, здійснив кілька диверсійних операцій. Однак через брак зброї хлопці змушені були припинити свою діяльність.

У надії, що в Радянському Союзі знайдуть щасливе життя, вони перейшли угорсько-радянський кордон і здалися прикордонникам. Ті їх направили в тюрму НКВС у Надвірну, а тоді передали угорським органам безпеки – разом із протоколами допитів, в яких січовики, не криючись, розповіли про свою антиугорську діяльність. Як організатора терористичної групи мадяри відправили Гуліна в центральну тюрму в Будапешті, звідти після піврічних тортур – до Ніредьгази, а потім – у Варюлопош.

З Варюлопоша вдалося втекти. За кілька тижнів добрався до Рахова. Знаючи, що тут угорські спецслужби його знайдуть і засудять до смертної кари, Микола знову подався в СРСР. І знову опинився в надвірнянській тюрмі, а тоді ще й у станіславській. Покарання відбував у таборі в Архангельській області. Після поранення ноги потрапив до санчастини. "Моїм завданням було, – згадував він, – вивозити за зону мертвих побратимів-табірників і закопувати їх. Це мені врятувало життя".

У Каргопольському пересильному таборі влітку 1943-го зголосився добровольцем до Чехословацького корпусу генерала Л. Свободи. Проїшов увесь його бойовий шлях від Бузулука до Праги. Був тричі поранений. Після поранення на Дуклянському перевалі (у с. Нижньому Комарнику) йому ампутували праву ногу.

Після війни заснував у Миколаївському окрузі Союз українців Моравії, який мав кілька сотень членів. Очолив його. Після приходу до влади комуністів у 1948-му його звільнили із заочного навчання на юридичному факультеті Карлового університету у Празі і, звинувативши у "спробі державного перевороту, антикомуністичній діяльності, співпраці із західними розвідками, допомозі втечі реакційних діячів "на Захід", антисоветській пропаганді", арештували. На щастя, суд визнав його невинним. М. Гулін повернувся до армії, в якій служив до пенсії.

1949 року він переселився у Карлові Вари, де заснував і очолив Українське культурне товариство, яке мало 600 членів, а при ньому хор (керівник Ольга Дутко), який виступав з концертами у багатьох містах Чехії.

У Карлових Варах одружився з полтавчанкою Ольгою з роду Хилецьких. Виховали четверо дітей, з яких двоє – Наталка і Борис – закінчили Українську гімназію у Пряшеві.

До кінця життя був почесним членом Союзу українців Богемії.

2012 року Миколи Гулін подарував Музеєві української культури у Свиднику понад 300 цінних книжок зі своєї бібліотеки.

Я утримував з ним тісні зв'язки багато років, нераз гостював у його хаті. У 2002 році взяв у нього розлоге інтерв'ю, яке увійшло до моєї книжки "Розмови з одностудійцями" (Пряшів, 2004).

Зокрема Микола Гулін сказав: – Незалежна Україна, за яку я страждав у в'язницях та концентраційних таборах і проливав кров на фронтах, мусить ожити і жити! Я вірю в її світле майбутнє!

Микола МУШИНКА
Пряшів, Чехія

У Чехії в місті Карлові Вари на 93-му році помер полковник Микола Гулін, в'язень угорських, російських, німецьких, чеських в'язниць і таборів.

Микола Гулін народився на Закарпатській Гуцульщині в малоземельній селянській сім'ї (семеро дітей). Учився в Ужгородській гімназії та гімназії рідного Рахова. Там він став членом Пласту, ОУН, а в березні 1939 р. зі зброєю в руках піднявся на захист Карпатської України. У березні 1939-го мадяри розстріляли його брата, а батько того ж року загинув в угорській тюрмі.

Рятуючись, 17-річний Микола таємно виїхав у Чехію, окуповану німцями, мріючи про навчання в Українському вільному університеті в Празі. У Моравській Остраві гестапо стягло його з поїзда та направило до віденської в'язниці. Після піврічних тортур німці вирішили передати хлопця угорській владі. З Відня його переправили у Братиславу, а звідти двоє словацьких "гардістів" повезли поїздом до Ужгорода. У Східній Словаччині хлопцеві вдалося втекти. До Закарпаття дістався пішки.

"ПОДЕБРАДСЬКИЙ ПОЛК" АРМІЇ УНР

ВАСИЛІВ (ВАСИЛІВ, ВАСИЛІВ) Леонід Ерастович (18.08.1894, Київ – 19.09.1975, Німеччина). Військовий і громадський діяч; інженер-агроном; звання – сотник кінноти Армії УНР, поручник дивізії "Галичина". Народився в сім'ї Ераста й Олени Васильєвих. Закінчив Воронежський кадетський корпус (1915). Мобілізований до російської армії. В українському війську – з 1917 р. до інтернування в Польщі. Служив у 3-му кінному полку 3-ї Залізної дивізії Армії УНР. 5 серпня 1924 р. зарахований на агрономічний підвідділ агрономічно-лісового ф-ту УГА. У 1943 р. один з ініціаторів створення УВВ у складі Вермахту. Звільнений із дивізії за станом здоров'я. Автор публікацій у двох числах журналу "Вісті" за 1953 р. – "Битва за Москву. Контрнаступ советської армії зимою 1941 року" та "Завдання модерної піхоти". Як "керівник канцелярії Військового ресорту" листовно привітав 26-й з'їзд Товариства бувших вояків УНР у Франції, який відбувся 24 – 26 травня 1969 року. Нагороджений Хрестом Симона Петлюри. Похований на цвинтарі Вальдфрігоф (Мюнхен). Могила збережена.

Роман **КОВАЛЬ, Віктор МОРЕНЕЦЬ**
Джерела
Життя ветеранських організацій. 26-й з'їзд Т-ва б. вояків Армії УНР у Франції // Дорогоказ. Орган вояцької думки і чину (Торонто). – 1969. – №24 (43). – Квітень – червень. – С. 20.

Коваль Р. Іван Ремболович: Історичний нарис. – Видання 2-ге, виправлене. Київ – Вінниця: Історичний клуб "Холодний Яр", "Державна картографічна фабрика", 2013. – С. 278. ЦДАВО України. – Ф. 3795. – Оп. 1. – Спр. 794. – Арк. 8, 11.

СВІДЧЕННЯ "ПРИВАБЛИВОСТІ" РОСІЇ

До лікаря тільки через бійку

– Так що – умирать?
– Ничем помочь не можем...

Оксана РУМЯНЦЕВА
Севастополь

"Скорая" агонія?

"Скорая" по-прежнему опаздывает. Официально в 40% случаев. Так же не решен и кадровый вопрос, например, на одной из подстанций из 10 врачебных должностей занято только 4, из 42 "выездных" ставок занято 16. На некоторых подстанциях темно, ибо персонал перестал покупать за свои деньги лампочки. А так же ручки и бумагу! Нет кислорода. А ведь кислород используется в 90% вызовов. Господа! Вопрос номер один: как удалось вам разрушить севастопольскую "Скорую помощь" – блестяще медучреждение, с лучшими показателями по стране, всего лишь за один год? Между тем люди умирают, не дождавшивши "скорой".

Газета "Объектив" (Севастополь). – 2015. – № 16 (99). – 29 сентября. Надіслала Оксана Румянцова

ГОВОРИ УКРАЇНСЬКОЮ – ДЛЯ РОСІЇ ЦЕ ЗВУКИ СМЕРТІ

В'язень ГУЛАГу Євген Грицяк пояснив витоки фанатичної ненависті качапів до української мови – в минулому і тепер: на ТВ, на радіо FM, у побуті – скрізь, де вони можуть закнутити рота. Виявляється, що одне із залізних правил ГУЛАГу: "Все гаварят па-руські, даже между собой. Начальство, блатные, палітескіе, разноплемянные". За цим стежили і вертухай, і суки, і "воры". До появи бандерівців у таборах так і було. Нехай вибачать литовці та естонці, але навіть вони під страхом смерті "гаварілі". Так свідчив Євген Грицяк.

Наприкінці 1940-х бандерівці змінили правила ГУЛАГу: на зоні вони не тільки голосно говорять українською, а й співають. Після них рідною заговорити і заспівати литовці. Часто, каже Грицяк, співали з практичних міркувань – у співоному колі планували розправи над паханами. Після жорстоких ліквідацій українська мова і пісня для багатьох стали звуками смерті.

1948 року керівництво МГБ СРСР змушено було розвести кримінальних і політичних по різних таборах. Це і створило базу для Воркутинського, Норильського та Ке-

гирського повстань, які врешті заваляли систему ГУЛАГ – економічну основу СРСР. І менш як за 40 років наступила "крупнейшая геополітическая катастрофа" – смерть СРСР. Та це було потім. А для початку було треба заговорити вголос українською. Чи не оце знання несуть у собі нащадки таборових спеців, – власники журналу ШО, "газети" "Весті", "радио" "Мелодия"?.. "Не дасть загаварить на мове! Иначе катастрофа".

Ростислав МАРТИНЮК
Київ

ДОПОМОЖЕМО!

Поранено заступника командира Окремої штурмової роти "Карпатська Січ" 93-ї ОМБ, голову ВГО "Сокіл" Юрія Черкашина-Чорноту". Картка ПриватБанку: 5168755376930984 (Алла Федорченко). Тел. 0676318424, Володимир.

НЕДИТЯЧІ ПИТАННЯ

З величезним задоволенням читав Ваших "Чорних запорожців", а потім розповідав про Петра Дяченка і його козаків своїм донечкам – Яринці 8 років і п'ятирічній Русланці.

Це треба було бачити, як горіли їхні оченята, коли я описував стрімкі кінні атаки на лави москалів. А скільки було наївних дитячих запитань про козацьку непереможність і зовсім недитячі питання, чому Україна програла війну, маючи таке військо.

Василь НЕСТЕРОВИЧ
Львів

ВІТАЮ КОМАНДИРА!

Виповнилося 50 років непересічній людині, великому патріоту України, особистості унікальних якостей... Одна справа бути командиром на війні, коли тобі підкоряються на підставі закону, статуту, страхом легітимного покарання, врешті решт, отримання заробітної платні. І ще не у всіх виходить! Зовсім інша справа командувати в умовах, коли нічого цього не було. Олег Кудин зміг стати ефективним військовим командиром ще до того, як вона офіційно увійшла до складу Збройних сил України. Дякую, що мав за честь служити під Вашим проводом! Слава Україні!

Микола ТИХОНОВ
ЗУСТРІЧІ НА ВОЛИНІ

2 грудня 2015 р. о 9.00 в Луцькому технічному університеті (вул. Львівська, 75) Роман Коваль прочитає лекцію "Українські Подебради" – про Українську господарську академію в Подебрадах. Представить гостя ректор ЛТУ, доктор технічних наук, професор Петро Савчук.

2 грудня 2015 р. о 13.30 в читальному залі бібліотеки історичного факультету Волинського національного університету (вул. Шопена, 24) Роман Коваль презентує енциклопедію "Визвольної боротьби "Подебрський полк" Армії УНР", яку він створив у співтворстві з Віктором Моренцем. Романа Коваль представить декан історичного факультету, доктор історичних наук Анатолій Шваб.

3 грудня 2015 р. о 11.00 в Ковельській районній бібліотеці Роман Коваль представить свої нові книжки. Вестиме вечір Галина Голубович.

ТЕЛЕКАНАЛ "КУЛЬТУРА"

Фільм "Літопис боротьби за Українську державу" за участю командира Окремої штурмової роти "Карпатська Січ" Олега Кудина, воєначальника АТО Віктора Радіонова, кобзаря Тараса Силенка, редактора часопису "Шлях перемоги" Віктора Рога, 1-го заст. голови НСІУ Володимира Шовкошитного, співачки Ілани Гайдук та Миколи Владзім'їрського. Передача присвячена 25-літтю початку видання газет "Прапор антикомунізму", "Відродження", "Нескореної нації" і "Незборимої нації", які стали літописом боротьби за Українську державу.

Серія 1 – 1 грудня 2015 р. 20.20, повтор 2 грудня, 9.20.
Серія 2 – 2 грудня 2015 р. 20.20, повтор 3 грудня, 9.20.

ЛЕНІН ПРОГРАВ

Відтепер у районі Крижопіль, що на Вінниччині, немає вулиць Леніна та інших, названих іменами російських катів. Натомість, з'явилися вулиці командирів і бійців Армії УНР, які у 1919 – 1920 рр. били більшовиків на Крижопільщині.

Вулицю Фрунзе перейменовано на вул. Михайла Омеляновича-Павленка, українського командарма; вулицю Куйбишева – на вул. Юрія Тютюнника, генерала-хорунжого Армії УНР; вулицю Жовтнева – на вул. сотника Омеляна Кантемира, курінного 3-ї Залізної дивізії Армії УНР, який помер після бою за ст. Крижопіль у липні 1919 року; вулицю Піонерську – на вул. Залізної дивізії.

Слава героям!

В'ячеслав БЕРЕЗОВСЬКИЙ,
Історичний клуб "Холодний Яр"

НОВИЙ ШЕДЕВР МИХАЙЛА ГОРЛОВОГО

Картину Михайла Горлового "Прощання Болбочана з конем" тримає його онучка Дана. Село Щербанівка, вересень 2015 р. Світлини Романа Ковалю

ПОЖЕРТВУ НА ПАМ'ЯТНИК ПЕТРОВІ БОЛБОЧАНУ СКЛАЛИ ТАРАС КОНЕЧНИЙ (ПРИКАРПАТТЯ, 1000 ГРН.) ТА ІГОР СМЕТАНСЬКИЙ (ПРИКАРПАТТЯ, 200 ГРН.)

ПРОСИМО ЖЕРТВУВАТИ НА ПАМ'ЯТНИК ПОЛКОВНИКОВІ ПЕТРОВІ БОЛБОЧАНУ, ВИЗВОЛИТЕЛЮ КРИМУ

ЩИРО ДЯКУЮ ЗА ПОЖЕРТВИ НА "НЕЗБОРИМУ НАЦІЮ" ІВАНОВІ ОМЕЛЯНЬКОУ, АНЖЕЛІ ФРЕЙБЕРЧУК, ІГОРЕВІ СМЕТАНСЬКОМУ ТА СВІТЛАНІ МИРОНЧАК

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ЧАСОПИС

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ "НЕЗБОРИМУ НАЦІЮ"

Її редактор Роман Коваль – дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу у 1-й половині ХХ століття. Відтак ця газета – про долі Українських січових стрільців, вояків Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатську Січ, ОУН, УПА, а також про коззарів, українських письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу, які видає Історичний клуб "Холодний Яр". Газета виходить 1 раз на місяць. Ціна – 24 грн. на рік. **Передплатний індекс 33545.**

Редактор Роман Коваль
Коректор Оксана Жованик
Інформаційне забезпечення **Микола Владзім'їрський**
макетувальник **Олександр Литвин**
Адреса для листування та поштової переказів 03049, Київ, вул. Курська, 20, пом. 14. Тел./факс: 242-47-38 koval_r@ukr.net kovalroman1@gmail.com
Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти. Видання зареєстровано 28.12.1993 р. у Державному комітеті України у справах видавництва, поліграфії та книгорозповсюдження. Серія КБ №325. Наклад 4000 примірників. Видруковано 27.11.2015 р. **Засновник Роман Миколайович Коваль**

[HTTP://NEZBORUYMA-NACIYA.ORG.UA/](http://NEZBORUYMA-NACIYA.ORG.UA/)

У редакції через "Укрпошту" можна придбати такі книги:

- (ціну вказано, враховуючи вартість пересилки книг поштою):
- "Подебрський полк" Армії УНР Романа Ковалю і Віктора Моренця – 100 грн.
- "Отаман Орлик" Романа Ковалю – 70 грн.
- "Сто історій Визвольної війни" Романа Ковалю – 75 грн.
- "Похід Болбочана на Крим" Бориса Монкевича – 69 грн.
- Роман Коваль, "Таємниці отамана Зеленого". Історична повість для дітей – 65 грн.
- "Крізь павутиння змосковщення" Романа Ковалю – 68 грн.
- "Шевченкіана Михайла Гаврилка" Романа Ковалю – 73 грн.
- "100 облич Самостійної України" Романа Ковалю – 68 грн.
- "Свято, що кличе до бою. Бшанування героїв Холодного Яру" – 59 грн.
- "Історія України-Русі" Миколи Аркаса (2-ге, краківське, видання) – 85 грн.
- "Чорний Ворон: п'ять біографій" Романа Ковалю – 50 грн.
- "Холодний Яр" Юрія Горліса-Горського – 84 грн.
- "Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею" Романа Ковалю – 240 грн.
- "Ми ще повернемося!" Юрія Горліса-Горського – 95 грн.
- "Тиха війна Рената Польового" Романа Ковалю – 130 грн.
- Аудіодиск "Солодко-гіркий романс" Людини Хворост – 65 грн.
- Книжки можна придбати, попередньо переказавши кошти електронним переказом на ім'я Р. М. Ковалю, вул. Курська, 20, пом. 14, Київ, 03049.

Допоможіть пізнати історію Визвольної боротьби своїм друзям – передплатіть їм "Незбориму націю"